

Ann JORIS

Pastoraal werkster

Dit jaar bereikt ze de pensioenleeftijd, maar aan stoppen denkt Ann JORIS nog niet. Als pastoraal werker maakte ze van haar hobby haar werk. En wordt het ooit weer gewoon haar hobby, ze zal zich met hetzelfde enthousiasme inzetten in Revalidatiecentrum Pulderbos en het parochieleven. Altijd deed ze haar werk met veel plezier. Als ze daarbij een handvol mensen God op het spoor kon brengen, is ze er dankbaar om.

‘Hoe is het met Jezus? Zorg goed voor Hem’

Lieve WOUTERS

Vier halve dagen per week is Ann JORIS te vinden in het Revalidatiecentrum voor kinderen en jongeren in Pulderbos. Als medewerker van de vicaris voor liturgie en vorming in Antwerpen mag ze daarnaast mee „denken en dromen” over de Kerk van morgen. Beide opdrachten staan in een vruchtbare wisselwerking met haar vrijwilligerswerk in de Sint-Guibertusparochie in Schilde, waar Ann JORIS’ wortels liggen.

– *Wat maakt u zo gehecht aan de parochie in Schilde, waar u geboren en getogen bent?*

Toen ik een jaar of tien was, tekende mijn vader in mijn poëzie – de vriendschapsboekjes van toen, weet je nog – de kerk van Schilde. Daarbij schreef hij: „Hier werd je gekerstend, hier groeide je op. Waar je ook gaat of wat je ook wordt, blijf trouw aan de Kerk en dankbaar aan God.”

Indertijd stond ik er niet bij stil, maar ik betrap mezelf erop dat elk woord ervan belangrijk voor me is. Ik voel me sterk verbonden met die kerk, maar ook met de wereldkerk.

„De grootste bedreiging voor het parochieleven is niet dat kerken worden gesloten, maar dat we niet durven te getuigen”

– *Van opleiding regentes wetenschappen en aardrijkskunde, sloeg u een heel andere richting in. Hoe ging dat?*

Met een onderwijzer en schoolhoofd als vader zal die studiekeuze niet verbazen. Ook de liefde voor de natuur kreeg ik van kleins af mee: planten en bloemen herkennen en verzamelen. Tien jaar gaf ik les, zowat alle vakken behalve godsdienst. Overdag was ik echter met mijn gedachten vaak bij mijn vrijwilligerswerk ’s avonds in de parochie, terwijl ik na dat vrijwilligerswerk nog aan mijn lesvoorbereidingen moest beginnen. Een van de twee moest ik loslaten.

– *Beleeft u uw werk als een roeping?*

Absoluut, een roeping tot ‘pastorale leek’. Ik koos er bewust voor om als ongehuwde in dienst van de Kerk te staan. Een roeping tot het religieuze leven was het niet, al heb ik wel een sterke band met Taizé. Die oe-

cumenische gemeenschap in Frankrijk ontdekte ik toen ik 22 was, op reis met de catechistenploeg van Schilde. Onze toenmalige pastoor sprak er altijd met zoveel vuur over. Dat was nog in de ‘oertijd’ van Taizé. Sindsdien kom ik er jaarlijks. Daar wordt in mijn ogen de kern van het geloof-zijn beleefd, gevierd en gedaan. En die kern noem ik: leven geven aan het onverhoopte, namelijk dat Christus nu leeft, met ons meegaat en ons uitdaagt.

Elke dag maak ik dan ook tijd voor het gebed, om me te laten onderdompelen in en te laten uitdagen door het evangelie. Dat is de bron van mijn enthousiasme, waarin ik kinderen en ouders zo graag wil meetrekken. Daar leef ik van, echt. Ik zou iedereen ervan willen overtuigen dat geloven de moeite waard is, dat het gaat over uw en mijn leven.

– *Wat houdt uw werk in het Revalidatiecentrum Pulderbos precies in?*

Rondlopen, koffie drinken, spelen met de kinderen, luisteren. Elke maand hebben we een gebedsdienst met de kinderen van de lagere school en een met die van de secundaire school verbonden aan de instelling. Aangezien onze kinderen mentaal vrij zwak staan, zijn het heel eenvoudige vieringen. Ze gaan direct naar de essentie, net als het liedje *Jezus, ga met mij mee*, dat er steeds weerklinkt.

Hier ontdekte ik hoe belangrijk rituelen zijn. In Pulderbos is het altijd dezelfde jongen die de Bijbel binnendraagt tijdens de viering, een teken dat Jezus zelf binnenkomt. Als die jongen me tegenkomt, vraagt hij hoe het met Jezus is. „Zorg goed voor Hem, hé!”, voegde hij er laatst aan toe. Er zijn veel kinderen die weinig of niets zeggen, maar er is ook een meisje dat spontaan het liedje over Jezus begint te zingen als ze me ziet, tot hilariteit van het personeel.

We hebben de neiging te veel woorden te gebruiken in ons bidden, vind ik. Korte acclamaties, liefst gezongen, blijven veel langer bij. Die komen naar boven op

Ann Joris is een ‘Taizéaan’ in hart en nieren. De repetitieve gezangen maken dat je de Bijbelse teksten makkelijk verinnerlijkt. © Frank Bahn Müller

momenten dat je zelf geen woorden meer vindt. Ooit ging ik een gebedsdienst voor bij dementerenden. Bij de vaste formules waren ze telkens weer mee. Op de fiets naar huis vroeg ik me af welke kapstukken we mensen aanreiken, nu ze de traditionele gebeden niet meer kennen.

– *Ervoer u zelf al die nood aan vaste formules? Mij persoonlijk gebed is geënt op teksten uit de Bijbel en gebeden. Ik hoef het allemaal niet zelf uit te vinden. Het is maar door die teksten te herhalen en te herkauwen dat je ze echt verinnerlijkt.*

– *Liturgie noemt u „een van uw lieven”, omdat hier het geloof in al zijn facetten straalt. Maar zo vaak maakt die liturgie zich niet waar. Of zien we dat verkeerd?*

De zittende liturgie is voor mij de uitdrukking van hoe het ermee gesteld is. Ons „amen” moet ook als een „Ja, zo zij het!” klinken. De grootste bedreiging voor het parochieleven is niet dat er kerken worden gesloten, maar dat we niet opnieuw durven te beginnen. Het krampachtig vasthouden aan gewoontes draagt geen leven in zich. We moeten meer durven getuigen van de levende Christus.

– *Ziet u tekenen van een nieuw elan met de nieuwe paus?*

We moeten opletten met verwachtingen die te hoog gespannen zijn, maar met zijn charisma heeft paus Franciscus alvast een grote uitstraling. Geloven wordt plotseling weer relevant en bespreekbaar.